

[Poul Thomsen.]

kursusnavn" med „arbejdsdirektøren“. Så forstår enhver, hvad det drejer sig om uden at skulle slå op i lovsamlingerne.

Vi synes også, det er udmærket, at stk. 2 i § 3 er ændret således, at der kommer til at stå „unge under 18 år“, så man ikke skal hæfte sig strengt ved, om de pågældende er 16 år.

Det er en vigtig ændring, som foreslås til § 5, hvor det til underretning for brancheudvalgene fastslås, at hensigten er, at den manuelle færdighed skal opøves på de almindelige arbejdspladser, medens teorien skal gives på kursus. Det vil for det første betyde, at man ikke ved tilrettelæggelse af et kursus fristes til at tage den rent praktiske uddannelse op som et formål i sig selv, og dernæst, at arbejdsgiverne får et medansvar og derved også en medinteresse i uddannelsen af de ufaglærte arbejdere.

Så langt har vi altså kunne følges i udvalget. Det er mig i øvrigt uforståeligt, at man ikke har kunnet følges noget længere. Således synes det mig, at det måtte være fuldt ud tilstrækkeligt, at man i § 2, stk. 3 og stk. 4, hvor det opregnes, hvad man skal have af kontorphonale, konsulenter o. s. v., satte ind, at der kan antages det fornødne kontorphonale, og at det på de årlige finanslove vedtages, hvilke beløb der må anvendes til rådets virksomhed, herunder også til honoraret til rådets formand. Jeg kunne tænke mig, at flertallet ønskede rygdækning for rådet gennem bestemmelserne i stk. 3 og 4, men det er ganske urimeligt, at man i en forsøgslovgivning som denne indsætter bestemmelse om konsulenter med ganske bestemte beføjelser. Det vil måske vise sig, at det er ganske andre ting, man skal arbejde med, at det er ganske andre personer, som skal knyttes til arbejdet, end dem, man har tænkt sig i øjeblikket.

Så er der spørgsmålet om betalingen til rådets medlemmer. Der synes jeg ærligt talt, at når man giver erhvervene og fagforeningerne en hjælpende hånd, så må de også selv betale for arbejdet. Regering og folketing har jo ingen indflydelse på, hvem der bliver sat ind i rådene. Det er vel sagtens for størstedelen folk, som i kraft af deres stilling inden for organisationerne på forhånd får en betaling for at gøre det

arbejde, som er forbundet med rådets virksomhed, og så synes jeg, det er lidt urimeligt, at staten skal betale dem særskilt for dette arbejde og derved gøre dem til en vis grad økonomisk afhængige af rådet som helhed og af arbejdsministeriet. Det er jo tillidsposter, her er tale om, og der bør ikke være penge i dem.

I samme forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg finder det urimeligt, at staten skal yde tilskud til brancheudvalgenes administration. Det er brancherne, der har interesse i uddannelsen, og brancherne må betale, hvad det koster, staten skal ikke være en mælkeko.

Jeg kan heller ikke forstå, at flertallet har noget imod vort ændringsforslag nr. 4, hvori det foreslås at indsætte:

„En sådan uddannelse skal koordineres med tilsvarende uddannelse under andre ministerier.“

Hvad kan man have imod, at man f. eks. giver lærerne ved denne nye undervisningsform en uddannelse på højde med den, som lærerne ved de tekniske skoler skal have? Det må ikke alene blive en billig-gørelse af hele uddannelsen, men også en højnelse af lærerstanden, således at der ikke bliver tale om første og anden klasses lærere.

Jeg synes også, det må være en fordel for brancheudvalgene, at der indføres en bestemmelse om, at de kan supplere sig med en eller flere repræsentanter med særligt kendskab til lærlingeundervisning. Det er igen et forsøg på fra vor side at højne undervisningen for de ufaglærte og dermed ligestille den med de tekniske skolers undervisning. Flertallet ønsker det ikke, og en virkelig begrundelse herfor er ikke fremkommet. Det er, som om man med vold og magt vil søge at sætte skel, hvor vi andre vil søge at slette dem.

På disse områder kan jeg altså ikke forstå og ikke følge flertallets indstilling. Det skulle være muligt at nå længere frem mod enighed her, hvor der jo ikke er tale om principper, men om praktiske enkeltheder, om enkeltheder, som efter min mening er forbedringer.

Jeg kommer derefter til nogle økonomiske betragtninger, hvor jeg godt kan forstå socialdemokratiets historiske standpunkt-tagen, men hvor jeg ikke kan forstå det